

σκοτώστε ἄδικα τῶν ἀδικῶν! Ἐγὼ τὸ αἷμα ἐπῆρα! Ζυγώστε τώρα ὅποιος τρομάζει. Ζυγώστε με, ρο- νιάδες!»

«Ψυχικό! Ψυχικό!»—φώναζαν οἱ γυναῖκες καὶ ὁρμήσανε βαστώντας τὴν ὁρμή τῶν ἀντρῶν τους.

Ἡ Φωτούλα: «Πῆρα τὸ δικίον μου γερά!»— Ἀγκαλιάζει τώρα τοῦ Χαρσιμενέα τὸ νεκρὸ, τονὲ φιλεῖ καὶ μοιρολογεῖ. — Οἱ δικοὶ τοῦ σκοτωμένου ρωτᾶνε πῶς μαθεύτηκε πῶς τοῦτος ὁ νεκρὸς ἐσκό- τωσε τὸν ἀδερφό της: — Ἡ Φωτούλα: «Ἡ μάνα τοῦ πεθαίνοντος ξεμολογήθη στὸν Πνευματικό!»

Τότες οἱ χωριανοὶ οὔλοι μαζῇ φωνάζουν, παίρ- νοντας σύγκαιρα καὶ τὸ νεκρὸ. «Ψυχικό! Ψυχικό!..»

Ἡ Φωτούλα: «Τὸ δικίον!...»

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΛΙΜΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἐγὼ, μάνα, δὲν ἔκλαψα
Γιὰ τὴ σκληρὴ μας μοῖρα
Μὲ λουλουδάκια μόνο σῆρανα
Καὶ τὸν κουρὸ καμὸ σου ἐπῆρα.

Καὶ σὲν καρδοῦλά μου τὸν ἔκλεισα
— Ποιὲς νὰ μὴ σὲ λημονήσῃ
Στὴν ἄχαρη τὴ νύτῃ, ποῦ μ' ἀρνήστημεν
Τὸ γέλιο της, πρὶν πάει νὰ δύσῃ.

Κ' ἐνὼ ποιὲς σὰ χεῖλῃ σου
Δὲν ἄνθισε τὸ γέλιο, μόνο ἡ θλίψη
Λάποιο βαθὺ παράπονο
Στὴν ὄρη σου εἶχε κρύψῃ,

Τὴν ὥρα ποῦ μᾶς ἄφησες
— Ἀχ πῶς γελοῦσεν ἡ μορφή σου
Καὶ πῶς θρηνοῦσανε τοιγύρω σου
Ξένοι, δικοὶ σου!

Ἀθήνα—1904.

ΤΡΙΤΩΝΑΣ

Ἐπισκέπτης (μέλις φτάνοντας): «Γαυγίζει ὁ σκύλος
σας, Νίκο, σὰν περνοῦν ὑποπτα πρόσωπα;»
Νίκος: «Ναί. Ἀκού! γαυγίζει τώρα».

«Σὰ θέλω νὰ δανειστῶ παράδες ποιὲς δὲν πάω σὲ φίλο», εἶπε ὁ Θανάσης, ἔτσι σὰ νὰ τῷ φερνε ἀπὸ σπόντα.

«Καλὰ λοιπόν», ἀποκρίθηκε ὁ Χρήστος ἀπλώνοντας τὸ χέρι του—«ἔλα νάμαστε φίλοι!»

φωτιά, ἀνάγκη δὲ θάταν νὰ νοιαζόμαστε γιὰ τὰ λοιπά! Φίλοι μου! ἀγαπητοί, κυττάτε στὴς σπουδῆς τὰ χρόνια νὰ ποχτήσατε καὶ κατ' ἄλλο ἔξιν τὰ διανοητικὰ φῶτα, κυτ- τᾶτε νὰ χεῖτε φλόγα μέσ' στὴν καρδιά, τὴ φλόγα τοῦ Ἀ- γίου Πνεύματος. Δὲν εἶν' ἡ φλόγ' αὐτὴ μέσα μας εὐτε σὰ βιβλία, δὲν εἶνε στὶς ἐπιστῆμες, εἶνε στὸ Θεὸ καὶ τὴ βρί- σκουμ' ἐμεῖς στὸ πρόσωπο τοῦ δοξαζομένου Χριστοῦ, ποῦ- γινε Πνέμα! καὶ τὰ πόχτημά της μόνο μὲ τὴν προσευχὴ νὰ τὰ σφαλίσουμε μπορούμε, ἀλλιῶς ὄχι. Εὐχουμαί νὰνε καὶ τῆς προσευχῆς σας δωμάτιο τὸ δωμάτιο τῆς ἐργασίας σας κ' ἡ σπουδὴ μὲ τὴν προσευχὴ νὰ στέκουν τὰ δύο σας χρέη!

Αὐτὰ νὰ εἶχε νὰ εἶνε πῇ, ἀγαπητοὶ φίλοι, ἄνθρω- πος π' ἀνάμνη αἰσθάνεται τίς πληγὰς ζωῆς σπουδαστικῆς δι' ὅπως προσευχὴ καὶ ποῦ εὐχεται στοὺς νέους τοῦ φίλους νὰ φτάσουνε στὸ σκοπὸ μὲ λιγώτερους γύρους καὶ λιγώτε- ρες λύπες.

EUG. ZELLER

Σ. Μ. Μετάφραση ἀπὸ τὸ Γαλλικόν. Τὸ πρωτότυπο Γερμανικόν.

ΨΕΜΑ

Τεῖν' ἡ ἀλήθεια; — Κολοκύθια.

1. Σινοῦς

Καμμιά ψευτιά δὲ θὰ σᾶς πῶ μὴ σᾶς τρομάζει ἡ ἐπιγραφή μου. Εἶναι καὶ τὸ σημερινὸ μου ψέμα σὰν τὴν ὁμορφὴν καὶ φτιασιδωμένην γυναῖκα. Ἡ ὁμορ- φιά του—ἡ οὐσία του—εἶν' ἡ ἀλήθεια. Τὸ φτιασίδι του—ἡ ἐπιγραφή του—ψέμα.

Τ' εἶναι τὸ ψέμα;

Ὅνομα οὐσιαστικόν, γένους οὐδετέρου, ἀριθμοῦ ἐνικοῦ, θὰ σοῦ ἀπκνήσῃ ὁ δάσκαλος, ἀμαρτία με- γάλη, θὰ σοῦ πῇ ὁ πνευματικὸς σου, Θεός, θὰ σοῦ πῇ καίνος ποῦ μὲ τὰ ψέματα πλούτισε, μασκαρε- μένη ἀλήθεια, καίνος ποῦ ἐννοίωσεν τὴ δύναμή του, κί' ἂν ρωτᾷς καὶ τὴν γνωμοῦλάν μου, ἓνα ψέμα εἶν' ὅλος ὁ κόσμος.

Κάθε ἄνθρωπος πλούσιος ἢ φτωχός, νέος ἢ γέ- ροντας, ἄντρας ἢ γυναῖκα, τεχνίτης ἢ ἐπιστήμονας, ὅλοι, ὅλοι, μὲ τὸ ψέμα ζοῦν ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ θὰ γνωρίσουν τὸν κόσμον. Ψεύτικα τὰ γέλοια μας, ψεύτικα τὰ δάκρυά μας, ψεύτικες οἱ ιδέες μας, ψεύ- τικος ὁ ἐνθουσιασμός μας, ψεύτικες οἱ φιλίες μας, ψεύτικα τὰ αἰσθήματά μας, ψεύτικες οἱ κουβέντες μας, ψεύτικ' οἱ πόθοι μας, ψεύτικα τὰ ἐνείρά μας, ψεύτικες οἱ ἀγάπες μας, σ' ἓνα ψέμα ζοῦμε, ἀπὸ ψέμα εἴμαστε καμωμένοι.

Ψέμα! μιὰ λέξη τόσο μικρὴ, μὲ δύο συλλαβὰς μονάχα καὶ νὰ κλεῖ μέσα της ὅλον τὸν κόσμον! ψέμα, σὲ τέσσερα γράμματα νὰ ζῇ καὶ νὰ νοιώθῃ ἔτσι τὴ ζωὴ τὸ καλλίτερον ἔργο τοῦ Πλάστον ὁ ἄν- θρωπος!

Διάβασε μέσα βαθειὰ στὴν καρδιά σου, μάζεψε ὅλες τίς παλινῆς σου θύμης, μὴν ἀφήσῃς καμμιά τῆς καρδιάς ἢ τοῦ νοῦ ἀσκήλευτη γωνίαν, ρίψε τὸ βλέμμα σου γύρω στὴν κοινωνίαν καὶ πῆς μου, ἂν μπο- ρῇς, ἀναγνώστη μου, ποῖος εἶναι καίνος, ποῦ πέρασε τὴ ζωὴν του, χωρὶς νὰ πῇ ψέμα, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὸ ψέμα.

Ἡ γυναῖκα;.... Διάβασε τὸ Byron, τὸ φιλέλ- ληνα ποιητὴ καὶ θὰ ἴδῃς τί μᾶς ψάλλει: — «Ἡ γυναῖκα ξέρεῖ μὲ τόσο χάρη νὰ λέρῃ ψέματα, ὥστε φαίνεται, ποῦ τίποτ' ἄλλο δὲν τῆς ταιριάζει καλλί- τερο ἀπὸ τὸ ψέμα.» Ἄν ὁ Ἰγγλέζος ποιητὴς ἔχει τώρα δικίον, σὰ γυναῖκα δὲ μπορῶ νὰ πῶ κί' ἄφηνω τοὺς κυρίους νὰ τὸν κρίνουν.

Ὁ ἄντρας λοιπόν; μὴ ποῖος, ὁ δικηγόρος, ὁ γιατρός, ὁ φιλόλογος, ὁ ἱστορικός, ὁ διπλωμάτης, ὁ πολιτικός, ὁ ἔμπορος, ὁ ποιητής, ὁ δημοσιογράφος;

Ἄν, λέει σ' ἓνα στίχον του, ὁ Κερκυραίος ποιη- τῆς τοῦ Ὀρχου Μαρκοῦ, μποροῦσε νὰ πιστέψῃ κα- νείς, πῶς εἶναι δυνατό νὰ λείψῃ ὁλόκληρα τὸ ψέμ' ἀπὸ τὸν κόσμον:

«Θεὸ νὰ λιμάζουν γιὰ ψωμί

Τόσοι ἐξοχώτατοι γιατροὶ

Καὶ φιλόλογοι τόσοι.»

Κί' ἄλλου μὲ τὴ λεπτὴν του εἰρωνείαν λέει πάλι ὁ ἴδιος:

«Τὸ παλληκάρι, ὁ γέροντας, ἡ προσετὴ κ' ἡ κόρη

ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ψευτιᾶς»

Ἐπρόκειαν δίχως αὐτὰς

Οἱ μαῦροι δικηγόροι;

Γιὰ τὸν ἔμπορον, τὸν πολιτευόμενον, τὸ διπλωμάτη καὶ τὸν ἱστορικὸν δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ξένη βοή- θεια, γιὰ νὰ τοὺς φορέσουμε τὸ στέφανον τῆς ψευ- τιάς, τὸ φόρεσαν μονάχοι τους. Ποῖος ἀπὸ σᾶς δὲ γνωρίσει τὸ ψέμα τοῦ ἐμποροῦ;

«Je l'ai connu marchand, c'est à dire grand menteur» διάβασα σὲ μιὰ Γαλλικὴν κωμωδίαν. — Ποῖος διπλω- μάτης—τὸ ἐνσάρκωμα τῆς ψευτιᾶς—ἡ ποῖος πολι- τεύομενος πῆγε μπροστὰ μὲ τὴν ἀλήθειαν;

Σοῦ μιλοῦνε σὰν ἄγγελοι

Κί' ὅταν πάρουν τὴν ἀρχή,

Τότε ἀλλάζουν τὴ λαλιά τους,

Ὡστε λέει, δὲν εἶν' αὐτοί.

Καὶ ποῖος ἱστορικός, κατ' ὁρθὴν νὰ πῇ τὴν ἀλή- θεια καὶ μόνο τὴν ἀλήθειαν; Κανένας, ἂν παρατη- ρήσουμε, ποῦ τίποτ' ἄλλο ἀναμεταξύ τους δὲν κά- νουν, παρὰ μιὰ προσπάθεια ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἓνας τὸν ἄλλον ἀνακρίβη, μ' ἄλλα λόγια ψεύτη.

Ἀλλὰ κί' ὁ ποιητής, τὸ αἰθέριον πλασματάκι l'enfant de la Nature, ὅπως τὸν λέει σὲ κάποιο στίχον τοῦ Musset, ποῦ ἡ καρδιά του μονάχα γιὰ τὸ εὐγενικὸ αἶσθημα, γιὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ γιὰ τὴν ἰδέαν εἶναι πλασμένη, μήπως κί' αὐτὸς βγῇ ἀνέγ- γυχτος ἀπὸ τὸ μικρόβιον τῆς ψευτιᾶς;

Les mensonges et les vers de tout temps sont amis

λέει ὁ La Fontaine. Κί' ἔμω:

«Ὁ στίχος εἶν' ἱερὸν πρᾶγμα» σοῦ λέει ὁ Ψυ- χάρης. Λοιπόν; Λοιπόν; σᾶς ἐρωτῶ καὶ γώ.

Κί' ὁ δημοσιογράφος; Ἐδῶ σταματῶ, δὲ σκο- πεῖω νὰ τὸν κατηγορήσω. Θεὸς φυλάξῃ, γιὰτὶ δὲ θέλω νὰ σουρῶσῃ μὲ θυμὸν τὰ ψεῖδιν ὁ συντάχτης καὶ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδας, ποῦ θὰ φιλοξενήσῃ τὸ «ψέμα» μου. Γι' αὐτὸ ἀντιγράφω, προσέχτε, μονάχα ἀντιγράφω, ἓνα στίχον τοῦ Freville.

Voulez-vous des menteurs composer une liste?

En-tête il faut placer le nom d'un journaliste.

Τί θὰ πῇ μολοντοῦτο νᾶχῃ κανεὶς μυαλό!

Ὅσα γὰρ μὲ τόσο πολυλογία σᾶς ἀνέφερα γιὰ τὸ Θεὸ τοῦ αἵματος μας, ὅς' ἀραδιάζω τόσο ὥρα ζητώντας βοήθειαν ἀπὸ μεγάλα μυαλὰ γιὰ τὴν ὑπο- στήρηξιν τῆς ιδέας μου, ὁ Τσακκσιάνος, ὁ χαριτω- μένος ποιητὴς τῆς πατρίδας τοῦ Σολωμοῦ, λέει σὲ τέσσερους στίχους μονάχα. Σᾶς τοὺς σεβρίω γιὰ ἐπιδόρπι.

Ἐνα ψευτοπαράμυθον εἶν' ἡ ψεύτικη ζωὴ μας

Καὶ ψευτοπετὴ στὸ τέλος σ' ἄλλο ψέμα κ' ἡ ψυχὴ μας.

Δυστυχεῖς! ψευτογελάμε, ψευτοζοῦμε, ψευτοκλαίμε, Κί' ὅταν λέμε «κύμα ψεύτη» ψέματα κί' αὐτὸ τὸ λέμε.

Κέρκυρα.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια γιὰ παιδιὰ» τοῦ κ. Ἀλ. Πάλλη τὸ «Τέσσερ' ἀδέρφια στὸ χορὸν» καὶ τὸ «Γιὰ πᾶς μου, ρεμα μου, νὰ ζήσεις» ἀπαγγέλλονται στὶς ἐξετάσεις ἐνὸς ἡ δυὸ παρθεναγωγείων ταχτικά.

— Τὸ δεύτερον μάλιστα θὰν τὸ ἀπαγγείλῃς φέτος στὸ παρθεναγωγεῖο τῆς κ. Κερναούρη μιὰ ἐξυπνὴν παιδοῦλάν.

— Ἀπαγγέλλονται ὁμοῦ καὶ τόσα ἐνὸς ἡ δυὸ ταχτικά, ποῦ καλὸ θάτανε μὲ μιὰ διαταγὴν τοῦ ὑπουργείου νὰ κα- ταργηθῇ ἡ ἀπαγγελία τῶν ποιημάτων ποῦ ἀντὶ νὰ φτιά- ναι, χαλνᾷ τὸ γούστο τῶν παιδιῶν.

— Στ' ἄλλο φύλλον θὰ δημοσιεύσουμε μερικὰ κριτικὰ σημειώματα τοῦ κ. Λάζ. Βαλλέλη μὲ τὸν τίτλον «Πε- ταχτὰ καὶ Σύντομα».

— Τίς ἡμέρας τοῦ πρωθυπουργικοῦ κοινοβουλίου ἀκούσθηκε τὸ κάλοιο χωρατό:

— «Πῶς πάει ἡ πολιτικὴ κρίση;

— «Δὲ ρωτᾷ, καλὸ τυχερὸ, γιὰ τὴν πολιτικὴν ἀκρι- σία καλύτερα;

— Ἐπρεπε στὸ Λαοσάκειο νὰ μὴ βραβεύονται μο- νάχα τραγωδίες καὶ κωμωδίες, γιὰ νὰ πάρει τὸ χιλί- δραχμο καὶ ἡ πολιτικὴ φάρσα ποῦ παραστάθηκε τὴν πε- ρασμένη βδομάδα.